

1709

Ænfte Beh. af Lovf. om Tillægsb. for 1880—81.

1710

paa 2,500 Kr. og opad ikke alene i Mar, men vi have tillige den Frygt, at det ogsaa er for de kommende Mar. Det, der altsaa for os er det Bæsentlige, er at holde Spørgsmaalet aabent ind i næste Sæsson, og det er, vil det ærede Medlem indrømme mig, et Tillidsvotum til det andet Thing; thi hvis vi havde en fuldstændig Overbevisning om, at det andet Thing adaare, naar det havde betænkt sig paa Sagen, virkelig vilde stille sig, som det har stillet sig, idet det har sendt os disse 2,500 Kr. herind, maatte vi hellere strax forkaste de 2,500 Kr. end tilraade Landstinget at vedtage et saadant Ændringsforslag som det, der foreligger. Det er altsaa i Virkeligheden ikke noget Stridsstandpunkt, Alt eller Intet, hvorpaa vi staa, men et indbefommende og tillidsfuldt Standpunkt overfor det andet Thing.

Clausager: Det, som det ærede Medlem faaledes gjør gjældende, kan jeg ikke rigtig faae til at rime med min Betragtning. Det forekommer mig ikke at være noget Tillidsvotum til det andet Thing at sige: Det Forslag, der her er sendt, kaste vi tilside, naar vi ikke kunne faae noget, der gaar derudover. Hvis det skulde være et Tillidsvotum, vi vilde give, vilde jeg vende Sagen om og sige, at vi kunne tage dette Forslag, haabende, at det andet Thing ved en senere Leilighed i en kommende Samling vil gaa videre og indse, at det, der her er budt, kun er en Begyndelse, som man ikke med fuldkommen Retferdighed kan blive staaende ved. Til den ærede 3die Landstingsmand for 5te Kreds (Øyenbøll), som i sit første Foredrag gjentagne Gange var ikke saa lidt øm over Landstingets Værdighed, vil jeg tillade mig den Bemærkning, at jeg finder, at Landstinget hæver sin Værdighed maasse endog fuldt saa godt ved i et Dieblif som nærværende, hvor man, saavidt jeg har forstaaet denne Forhandling, er paa det Rene med, at, hvis man vedtager det Ændringsforslag, der er stillet til det foreliggende Lovforslag, vil dermed Haabet om at bringe Noget igjennem denne Gang være strandet, at resignere og, naar det ikke kan naae det Bedste, da tager det Næstbedste. Man har jo Fremtiden for sig, og det er dog vist, at de Embedsmænd, der her er Tale om med en Løn af indtil 2,500 Kr., er det overveiende store Tal af Landets Embedsmænd. Vel er det saa, at der ogsaa hos dem, der have ud over den Lønningssum, kan i forskjellige Embedsmændshuse være Trang tilside, men der er vistnok forholdsvis

størst Trang hos den Klasse af Medborgere, der har et mindre Belsb, som de skulle leve af med Familie. Jeg veed vel, at endel af de Embedsmænd, der have en lavere Lønning, dels ere unge og dels ere ugifte, saa at maasse for en Part af dem Trangen ikke er overordentlig stor, men naar den ærede 1ste Landstingsmand for 10de Kreds (Sesøen) for Noget siden nævnte, at Embeds- og Bestillingsmænd med lavere Lønning vel ikke sjældent havde Hjælp og Understøttelse fra Familie og Slægt, og han navnlig nævnte Lieutenanter, om hvilke han, hvis jeg ikke misforstod ham, erklærede, at de paa ingen Maade kunne komme ud af det med den Lønning, de have, saa vil jeg dertil sige, at det formodentlig er en langt mindre Part af Embeds- og Bestillingsmænd, som allerede ere komne i en selvstændig Virksomhed, der kunne søge den Slags Støtte hos Familie og Slægt, de Allerfæste maa formodentlig passe sig selv og maasse Entelte snarere styde til til Førelbre eller Søskende, det kan tænkes; men hvad særlig Lieutenanterne angaar, vilde det altsaa være en Fordel for dem, om de fik dette Tillæg og altsaa bleve istand til at klare sig selv, naar det ærede Medlem mener, at de ellers ikke kunne det; thi jeg tager neppe fejl, naar jeg siger, at ikke saa ganske saa Lieutenanter ere Sønner af Embedsmænd, og den Hjælp, det ærede Medlem mener, at Lieutenanter nødvendig maa faae, ville altsaa Førelbrene, og vi forudsætte jo her, at de ere Embedsmænd, slippe fri for at yde dem. Jeg for mit Vedkommende kan derfor ikke se rettere, end at det i Grunden vilde være heldigst, om man tog imod det Forslag, Folkethinget har vedtaget. Man kan selvfølgelig have den Mening om det, at det er usfuldstændigt, men dette synes jeg ingenlunde indeholder noget Kventende for den kommende Tid. Evertimod forekommer det mig, dersom man overhovedet har den Mening, at man ved den foreslaaende Revision af Lønningslovene maa komme op til høiere Lønninger, at man med ligesaa stor, ja, endnu større Føie i Fremtiden vil kunne gjøre gjældende, at, da der er givet de mindre Embedsmænd Noget, maa man ogsaa gaa til at give de høiere Lønnede Embedsmænd Noget. Jeg anbefaler derfor Thinget at vedtage Forslaget, som det foreligger.

Øyenbøll: Jeg vil blot gjøre den korte Bemærkning, som jeg ikke kan undlade, at, naar det ærede Medlem mener, det vilde være mere